Bốn hạng tạo Nhân
<blockquote>Kalama tri ân bạn Ho Thi Vui ghi chép.</blockquote>
Bài giảng zoom 16/08/2021
Ok.
Thường thì tôi không để ý nhiều chuyện chùa chiền trong nước nhưng hôm qua tôi tình cờ được biết, các chùa miền Tây, chẳng hạn chùa Mỹ Tho do bị ảnh hưởng chung của đại dịch covid, bản thân sài gòn bị cấm cửa cho nên các tỉnh ngoài bị ảnh hưởng nặng, là sao? Hàng hóa không lưu thông, bị ngưng trệ, dồn ứ đương nhiên ảnh hưởng đời sống bà con rất nhiều. Thượng tòa Bửu HIền ở Mỹ Thọ, vị tăng tôi đặc biệt kính quý, thương, vì thượng tọa là người rất trong sạch, nghiêm túc trong cư xử với tăng chúng, thượng tọa là người uyên bác, giỏi giáo lý, là tiến sỹ thứ thiệt, ai tiếp xúc với thượng tọa đều quý thương, rất nhã nhặn, khiêm cung, thân tình, quan trọng nhất là chân thực. Có nhóm PHật tử Thụy Sỹ gửi về hỗ trợ cho đồng bào Mỹ Tho, thông qua sự trung gian của thượng tọa giúp cho địa phương, họ nhắn tin cho tôi, tôi có lời tùy hỉ tán thán thế này: Ở đời sanh ra đầu óc tỉnh táo không bị tật nguyền là cái quý, có sức khỏe, của ăn của để là cái đáng quý thứ 2, cái đáng quý thứ 3 là có đạo tâm và có lòng, có khả năng thực hiện đạo tâm đó. Muốn giúp không có điều kiện cũng kẹt, có điều kiện không muốn giúp cũng kẹt, còn cái thứ 3, đối tượng nhận, tôi tán thán công đức vừa đúng chỗ (người ta đang cần), đúng người (thượng tọa là người tin cậy được, đối tượng thượng tọa hỗ trợ rất chính xác), đúng việc (thượng tọa biết liệu sự, biết người ta cần cái gì).
Vì Việt Nam xưa giờ có tình huống đau lòng và buồn cười, bão lụt thì trung ương trút tiền xuống, mà địa phương đi mua tập vở phát cho người bị đói.
Báo chí phát hiện ra, giữa hoang tàn đổ nát, người dân được tặng ấm trà 6 tách và cờ Việt Nam, sau này mới biết, do nội bộ. Có nghĩa là ông Nhân ông kiên chủ hãng porcelain bị dồn ứ, nhận được tiền tôi đưa ông nhân ông kiên xử lý chỗ đó, và tôi
ở đây tôi tán thán thế này: Đúng người, đúng chỗ, đúng việc.
Mình sanh ra làm người may là có ăn có mặc, có thuốc uống; nhưng phước thứ 2 là có khả năng đạo tâm, thiện tâm; Phước thứ 3, đạo tâm, thiện tâm đó tìm được đúng đối tượng.
(1) Phúc vật chất (2) phúc tinh thần,
Loài súc vật tối đa là mẹ thương con, tối đa là bầy đàn thương nhau, chứ còn đối với loài súc vật không có yêu thương đối tượng không mắc mớ gì mình. Cho nên khả năng 1 là khả năng về vật chất, khả năng 2 là về tinh thần, thiện tâm. Có nhiều người họ thiếu cái thứ 3, chọn nhầm chỗ không xứng đáng, không đúng chỗ.
Nhân chuyện này, gợi tôi đề tài hôm nay, chúng ta học/ không học A Tỳ Đàm đều biết một chuyện, toàn bộ thế giới hiện hữu trên nguyên tắc Nhân Quả. Nhân quả có 2: (1) Nhân Quả liên hệ chúng sinh, nghiệp báo, thí dụ, Nhân thiện cho Hỷ lạc, an lạc về thân tâm; nhân xấu cho khổ ưu khổ về

thân tâm; (2) Trường hợp 2 là không liên quan nghiệp báo, chúng sinh, thí dụ mình làm rớt muỗng xuống sàn gạch tạo ra tiếng động, rớt trên đống cát không tạo ra tiếng động.
Như vậy, vạn hữu trên đời = hữu vi, đều tồn tại, vận hành, hoạt động trên nguyên tắc Nhân Quả.
Bài giảng trưa nay tôi đặc biệt nói 2 chữ Nhân quả trong đời sống người phật tử, trong cuộc tu.
Tôi nói góc nhỏ thôi, để lưu tâm. Lớp đại chúng ai nghe cũng được.
Như tôi vừa nói, ngay khoảnh khắc chúng ta có mặt trong bụng mẹ trong dạng phôi, là chúng ta đã cưu mang một thân phận tương lai mà thân phận đó là nó do tiền nghiệp thiện ác quá khứ, mà chúng ta đi vào bầu thai nào, và điều kiện sinh tồn mà chúng ta có được trong bào thai đó là đỉnh điểm bắt đầu một số phận rồi. Làm con một người mẹ nghèo, một người mẹ giàu đã khác nhau, con người mẹ có kiến thức y học và không có kiến thức y học là đã khác nhau.
Có những người mẹ khi chớm biết mình có con đã thuốc men tẩm bổ, chăn êm nệm ấm quần là áo lụa, có những người mẹ khi mang con là phải tần tảo.
ở đây có 4 trường hợp
1/ Trường hợp 1 – Sanh ra trong quả lành, tiếp tục tạo nhân xấu
Có những người sanh ra trong quả lành nhưng lấy đó làm điều kiện tạo nhân xấu. Nói sơ qua không giải thích ai cũng nghĩ mình hiểu rồi, nó không đơn giản như mình hình dung đâu. Có nghĩa là, sanh ra ngậm thìa vàng, sanh ra đẻ bọc điều, sanh ra trong hũ nếp sung sướng từ tấm bé nhưng mà chỉ biết hụp lặn trong quả lành đó thôi, không biết tạo nhân mới.
Theo mô tả trong kinh, trong kinh có nhiều hình ảnh lắm, có chỗ kinh dạy chúng sinh phàm phu như một đám điên. Có nghĩa là, bản chất các pháp không có gì mà thích ghét mà do khuynh hướng tâm lý mỗi cá nhân mà chúng ta cứ ráng tìm cái để thích, để ghét, rồi chạy theo cái thích trốn lánh cái ghét,… đó là thái độ của người bị tâm thần trong cái nhìn bậc thánh.
Có chỗ phàm phu như người bệnh.
Có những chúng sinh, như người điên, có trường hợp chúng sinh phàm phu như kẻ hành khất ăn mày, một đời khao khát hết cái này khao khát hết cái kia, dầu trong mắt mọi người chúng ta giàu có nhưng trong con mắt Phật pháp chúng ta luôn luôn trông đợi mong có cái này cái kia từ người khá. Tôi là đại gia, tôi đi buôn bán, chủ cửa hàng điện máy, chủ cửa hàng đồ hiệu ở Quận 1, ai nhìn cũng tưởng tôi đại gia nhưng tâm tôi tâm ăn mày, cứ mong khách ghé tiệm tôi,dù trong mắt người khác tôi là đại gia.
Trong kinh nói, Ngạ quỷ nghĩa đen là thứ suốt đời đói lạnh, nằm trong bốn địa xứ. Ngạ quỷ nghĩa bóng là người suốt đời khao khát thứ này thứ khác.
Ăn mày nghĩa đen là tứ cố vô thân, đói không gì ăn, lạnh không gì đắp, … Ăn mày nghĩa bóng là suốt cuộc đời mong người khác trao cho chúng ta cái gì, dầu chúng ta có là đại gia phú hào.
Trường hợp một là như người ăn mày.
Có người ăn mày, bị gậy trên đường, xòe tay xin xỏ thiên hạ, thấy đủ rồi, cắp bị gầy về, chui gầm cầu, ngủ. Có không?
Bà con miền cao, tôi nghe kể lại, họ kỳ lắm, họ không có ý làm giàu, do chơi người Việt thì họ thay đổi chứ họ không cần làm giàu, họ chỉ cầu đủ sống thôi. Mình cần làm con đường, đắp cây cầu,… kêu họ tới, họ hỏi công ngày bao nhiêu, 10d đủ mua gạo, thức ăn, họ kiếm đúng 10 đồng đó thôi, không kiếm thêm nữa. Có dịp tôi bàn thêm chuyện này rất thú vị.
Chúng sanh có 2 trường hợp (1) Do phước nhiều không cần để dư (2) Do thiếu phước mà không có lòng tích lũy.
Đừng nhìn ngài Ca Diếp với thằng ăn mày giống nhau. Sai. Ngài không màng gì hết, ngài Ca Diếp suốt đời không đặt chân am cốc liêu thất nào. Ngài Ca Diếp, đệ nhất đầu đà, tuy xuất thân đại gia, xuất gia rồi chưa hề biết chuyện ngồi nhà có mái che ăn, ngài chỉ biết đi bát, ngủ qua đêm không ngủ nơi mái che, ăn chỉ ăn đồ trong bát. Mình nhìn tưởng ngài giống ăn mày. Không phải. Ngài là trường hợp 2, người ta buông rắc rối để người ta đơn giản.
Mình thấy đơn giản = đơn giản nhưng khác (1) do thiếu mà đơn giản (2) do buông mà đơn giản.
Bàn sâu thì mình thấy sâu chứ không như mình nghĩ.
Trường hợp 1 như ăn mày : ăn hết cái mình xin rồi mai tính sau. Xả láng sáng dậy sớm.

Trong kinh nói, bà Visakha, là tiểu thư, đại gia, chứng Tu Đà Hườn lúc 7 tuổi, nhưng phận gái phải đi lấy chồng, do duyên nghiệp, làm dâu gia đình ngoại đạo, bất kính Thế Tôn, thù ghét Tam Bảo. Buổi sáng bố chồng ăn sáng bả đứng kế bên bà hầu.
Kiếp trước không biết tui là giống gì mà nghĩ luân hồi tui sợ làm dâu. Nhỏ lớn ba má cưng chiều coi như ngọc, giờ về một gia đình coi mình như mọi, may ra thằng chồng nó thương, còn không thì … nó vô lý chỗ là bố mẹ cưng chiều hầu hạ như trứng như ngọc như hoa trong khi mình đi về hầu hạ cho một đám tào lao bí đao sẵn sàng bạc đãi mình, nghĩ mà oải chè đậu, chè thiu.
Bà đang đứng hầu, có vị tỳ kheo đứng ôm bát trước nhà, bà thấy không xong, bà bước ra nói "thưa ngài xin ngài đi hóa duyên nơi khác, bố con đang dùng thức ăn cũ" Vị tỳ kheo người trong đạo hiểu rồi, thức ăn cũ = chả giờ giàu ăn phước cũ thôi chứ không khoái tạo thêm. Vị tỳ kheo nghe, đi tiếp nhà kế bên.
Ông bố chồng nghe, bực. Dồn bao nhiêu chuyện bực bữa ổng đem ra ổng hỏi " nghĩ sao nói bố ăn đồ thừa" – con là Phật tử, theo tinh thần Phật pháp thì bố đang hưởng phước cũ thôi chứ không sẵn sàng tạo nhân mới, cho nên con thỉnh ngài đi tới người sẵn lòng tạo nhân mới.
Nhờ khéo léo mà cô độ được bố chồng, sau bố chồng thành Phật tử, đắc Tu Đà Hườn, quý kính nàng lắm.
Một người đắc Dự Lưu như một người nghèo khó đắc Chuyển Luân Vương, hay tiểu thần mà thành Đế Thích. Xưa nay sống bằng tà kiến trong 5 uẩn, thân kiến "trong sắc, … có tôi, trong tôi có sắc,… sắc là tôi, tôi là sắc" 5 uẩn đều là như vậy. Mà bây giờ, đùng cái mình hiểu tất cả chỉ là mù sương nó nhẹ kinh khủng lắm. Cái biết đó là cái biết trực nhận, biết bằng trí tuệ không phải là vẹt két nhồng cưỡng.
Tôi hay dùng ví dụ như mình đi tìm bà mẹ già đi lạc, nghe người ta nói có xác chết trôi dưới cầu theo mô tả giống má mình, mình đau đớn sợ hãi, chạy tới nơi không phải má mình, cảm giác nhẹ lắm.
Mình tưởng chồng mình ngoại tình, tới hồi phát hiện không phải, cảm giác nó nhẹ lắm. Đây là nói gia đình hạnh phúc.
Chứ có trường hợp nghe nói vợ chồng ngoại tình họ khoái lắm, là cái cớ cho mình đi luôn.
Mình bỏ xuống đất ngàn cân.
Tôi dùng ví dụ tạm, nhưng để các vị hiểu, biết mình hiểu lầm, sung sướng lắm.
Trên internet nhiều người đặc biệt ác cảm với tôi như tôi giết cha họ, vì nhiều lý do, có một ngày kia tôi phát hiện đó là hiểu lầm, thì chỉ cần tôi phát hiện là hiểu lầm tôi nhẹ lắm. Dễ sợ chưa?
Chuyện đầu tiên đức Phật dạy "Gánh nặng vị Tu Đà Hườn bỏ xuống nặng như dãy núi Himalaya, trong kinh ghi là dãy Tuyết Sơn/ Hemavanta cái vị ấy còn sót lại phải giải quyết chỉ là 7 viên sỏi thôi"
Chánh tạng, không phải chú giải nha.
CÓ nghĩa là Tu Đà Hườn có tu hành chậm chạp trễ lắm là 7 Kiếp tái sanh trong cõi Nhân thiên, sung sướng là phải Niết Bàn.
Các vị tưởng tượng mình luân hồi trong vô số kiếp, máu chảy ra nhiều hơn nước 4 biển, sữa mẹ mình bú nhiều hơn nước bốn biển, ấy vậy mà giờ chỉ còn 7 kiếp thôi.
Giống như mình lái xe cà tàng mình đã đi 850 triệu tỷ km rồi, giờ mình về đến nơi yên bình, bánh xe chỉ lăn 7cm, thì so 7cm với quãng đường mình đã qua không đáng gì hết.
"Yam kiñci samudaya dhammam, sabbam tam nirodha dhammam"
Đây là nhận thức tất cả vị Tu Đà Hườn đều có.
Tất cả mọi thứ đều do duyên mà có, chắc chắn rồi cũng phải do duyên mà mất đi.
Cái thứ hai, vị đó mang ơn người nào đã trao tặng, hỗ trợ, giúp đỡ cho mình có quả vị đó.
Như ngài Xá Lợi Phất, đệ nhất Thinh văn, đệ nhất trí tuệ, tới lúc ngài tịch, ngài gặp Thế Tôn lúc ngài 40 tuổi, trụ thế thêm 44 năm, trong suốt 44 năm, ngài là vị A La Hán không có tình riêng, ai ngài cũng nhìn giống nhau, có điều với thầy tổ huynh đệ khả kính ngài có thể chắp tay đảnh lễ. Đặc biệt, ngài có thái độ đặc biệt, gần như biệt đãi đối với vị trưởng lão Asajji. Ngài biết ngài Asajji ở hướng nào thì ngài quay đầu về hướng đó, ngài cảm ơn, nhờ nghe câu mà ngài Asajji mà ngài đắc đạo "Vạn pháp do duyên sanh, vạn pháp do duyên diệt, thầy của tôi Thế Tôn đã dạy điều ấy"

Tu Đà Hườn là chạy ra khỏi nhà ngục, chạy khỏi hầm lửa, nhảy lên khỏi hố phân, còn sau chuyện chạy ra mình làm gì tiếp theo là 3 quả vị sau.
Ông cha chồng Visakha sau khi chứng Tu Đà Hườn ổng mới vô nói với nàng "người ta gọi con là dâu của ta nhưng ta muốn gọi con là mẹ của ta" ổng tên là Migāra, triệu phú. Kể từ lúc ổng nói vậy, bà Visakha có 2 tên, Visakha và Migāramatu (mẹ ông triệu phú Migara)
Tăng chi Bộ Kinh, pháp 3 chi, nói rõ:
Nhà vua có 3 chỗ không thể quên (1) mình sanh ra, quê quán mình ở đâu (2) chỗ mình lên ngôi (3) chỗ mình thắng trận.
Vị tỳ kheo có 3 chỗ không thể quên (1) chỗ xuất gia (2) chỗ chứng sơ quả (3) chỗ chứng La Hán => nguyên văn Chánh tạng Tỳ kheo có 3 chỗ cần ghi nhớ: (1) Chỗ xuất gia (2) Chỗ thấy 4 Đế (3) Chỗ trở thành bậc Lậu tận; Chú giải giải thích: Chỗ thấy 4 đế là thấy lần đầu = chứng Sơ Quả; thành bậc Lậu tận = chứng quả La Hán. Nhiều cái phải hiểu theo chú giải chứ không thôi, không đọc Chú giải mình cứ suy diễn thì kẹt lắm.
Hiện đang có trào lưu giải thích kinh tạng bằng từ điển Hán Việt. Lật Trung Bộ Kinh ra, kế bên để quyển từ điển Đào Duy Anh, tra vô tướng tâm định, vô là gì, tướng là gì, tâm định là gì.
Giải thích Kinh tạng không thể nói như vậy, kẹt lắm.
Ăn bậy được, nhưng không nên tuyên truyền cái bậy. Mình nấu đồ tầm bậy người ta ăn đau bụng thôi.
Mình không chìm sâu kinh điển mình không biết sợ. (1) mình làm hại người ta (2) mình hại mình.
Vì mình không hề biết rằng, có những người mất cả đời đi theo lời dạy của mình, đời sau sanh ra mình sống nơi yếm khí yếm quang làm mấy con loi nhoi lúc nhúc, do quả xưa chán ghét sự thật, chán ghét trí tuệ, chán ghét lý lẽ, rồi tác động cho người ta chán ghét trí tuệ, chán ghét lý lẽ như mình, sanh ra chỗ thiếu ô xy, ở xứ nóng, dở miếng tôn hòn đá lúc nhúc mấy con gì mình không biết tên luôn, nhiều con phải dùng kính lúp mới thấy.
Cho nên,sẵn nói chỗ 3 chỗ tỳ kheo phải nhớ tôi quay qua nói chuyện giảng Kinh tạng.
Trường hợp 1, hành khất ăn cho hết cái mình xin.
Đa phần 99% đều lọt vô trường hợp hành khất không cần biết ngày mai. No tommorrow begger, cả đời trốn khổ tìm vui bằng tâm thế, tâm trạng ăn mày, hành khất, đa phần chỉ biết ăn hết phần mình xin được sáng nay. Khi trời còn nắng còn đẹp thì ăn cho mập cái thây. Trời trở lạnh, co ro mới biết thân.
Nãy tôi có nói, sống thiếu thốn có 2 trường hợp (1) do mình ly dục (2) do mình không đủ điều kiện, phước báu.
Trường hợp 1, sống quả lành, tạo nhân xấu. Biết bao người, giữa mùa covid bao người khó khăn ăn mặc, đi lại thì không nói vì người ta nhốt cha rồi đâu có đi được. Tôi biết, chính xác bây giờ ở sài gòn, hà nội, nhiều người vẫn uống trà Thiết Quan Âm Đài Loan, vẫn ăn phô mai Thụy Sỹ, người ta chuẩn bị trước đó, còn có những người không có mì gói ăn.
Liệu bao người nhìn sang nhà hàng xóm coi lũ trẻ hàng xóm nheo nhóc đang ra sao?
Mình có nghĩ những kẻ đang bị covid thở không nổi không? Trong khi mình không màng, mình chích Pfizer mũi thứ 2 là cực kỳ yên tâm. Trong khi bao người không biết bao người mới được chích.
Thuốc anh ba, vì sữa con nít anh Ba còn bỏ melatonin được thì thuốc không biết
Sino, tên la tinh của cây cỏ , sino = từ Tàu/China, xuất phát từ tiếng Hán là Chin/ Tần, đời Tần Thủy Hoàng là giai đoạn đầu tiên Trung Hoa được thống nhất, cho nên thế kỷ 14, đời nhà Minh Âu Mỹ biết người Tàu họ dùng chữ Sino.
Mình thấy, mình sống đang vàng son nhung lụa như thế nào, trong khi biết bao nhiêu kẻ khổ mình có thương hay không?
Con người khác con thú : LÚc khỏe nghĩ lúc đau, lúc trẻ nghĩ đến lúc già lúc chết, sống thì biết nghĩ tới người khác, lúc này biết nghĩ lúc khác.
Dĩ nhiên nghĩ chuyện tích cực nha, chứ ở với chồng nghĩ ông hàng xóm thì không phải.
Biết xót thương những mảnh đời

(1) Sống sanh tử biết nghĩ giải thoát là cao nhất >>>(2) Sống đời này biết nghĩ đời sau >>>(3) Sống bên người thân biết nghĩ người dưng. Có 3 cái này được gọi người lành.
Người không lành khác con thú 1 chỗ (1) lúc no biết nghĩ lúc đói (2) lúc khỏe nghĩ lúc bệnh (3) lúc trẻ biết nghĩ lúc già.
Trường hợp 2, trong Tăng Chi Bộ Kinh đức Phật dạy rất rõ "Này các tỳ kheo, đây là thời điểm các ngươi phải nỗ lực tinh tấn
(1) Khi còn trẻ còn khỏe còn có sức chịu đựng nắng gió mưa sương đừng để đến lúc cơ thể rã rời không thể tu tập
(2) Lúc vật thực còn kiếm được, có ngày binh đao, thiên tai, … xảy đến lúc đó kiếm miếng ăn không dễ
(3) Khi tăng chúng còn hòa hợp, đoàn kết, .. sẽ có ngày tăng chúng không hòa hợp nữa thì biết tu với ai.
Đây là những cơ hội phải tranh thủ.
Có chữ ngoài đời hiểu khác, đạo hiểu khác "Cư An tư nguy" trong đạo = trong mọi lúc phải biết nghĩ đến giây phút mọi sự bất trắc.
Như câu nói của thiền sư Tejaniya tôi vừa nhắc, khi 2018 ngài bị ung thư bây giờ ok rồi, có người đến thăm hỏi chắc lúc phát hiện bị bệnh ngài tu ghê gớm hơn. Ngài nói "không. Trước lúc bị ung thư là ngài biết ngài có thể chết lúc nào. Người tu rốt ráo không đợi bác sỹ lên tiếng, mà trong từng ngày từng giờ nhớ khả năng đi 50% khả năng ở 50%.
Bước ra đường, chạy xe cẩn thận cách mấy 50% từ mình thôi, 50% khác do đứa khác. Nói tui chạy cẩn thận, đúng anh cẩn thận, nhưng anh chỉ có 50% thôi, 50% kia của người khác, người khác có thể là một đứa bé. Nhất là ở Việt Nam, mình đang chạy ngon lành, một đứa bé trong hẻm chạy ra, nhỏ xíu lùn xịt, ngoài đường mình chạy xe cẩn thận bằng trời cơ hội sống sót là chỉ 50% còn 50% là từ đứa khác.
Ngài nói "người tu hành miên mật biết khả năng đi và khả năng ở 50%.
2/ Trường hợp 2 – Sanh ra trong quả xấu biết tạo nhân lành
Sanh ra trong Quả xấu nhưng biết sống với nhân lành: Do MỘT tiền nghiệp nào đó trong quá khứ mà giờ mình phải sanh ra trong điều kiện hoàn cảnh không được thoải mái.
Đừng tưởng người ta nghèo mà phước bố thí thua mình. Sai. GIờ họ nghèo là đang trả nghiệp quá khứ, chứ phước bố thí trong quá khứ mà nó chưa trổ chỉ có trời biết thôi. Thí dụ năm 80 mình tạo nhân nghèo, 81 tạo nhân giàu, … giàu nghèo giàu nghèo từ đó tới nay 40 năm, bây giờ là lúc mình đang trả nghiệp nghèo của năm 87 còn quả giàu của năm 88 thì chưa. Cho nên hôm nay mình thấy ai đó nghèo, đói, xấu xí, tật nguyền đừng cho mình tu hơn người này. Chẳng qua nó đang giải quyết nợ xấu của nó thôi. Nó đạp phân thì chân nó phải có mùi, thấy nó đi ngang mình khinh mà quên, nó đang trả nghiệp bất cẩn do dính phân, chờ nó rửa xong nó với mình không biết đứa nào thơm hơn đứa nào. Nó rửa chân rồi nó đeo một đôi LV, … chứ đừng có tưởng. Nó tắm rồi nó chơi channel No.5 thơm nức là chết với nó đó.
Đừng có thấy người ta nghèo mà coi thường. Vì sao? Vì để coi cái tiếp theo. Nó sanh trong quả xấu, nhưng nó sống trong nhân lành hay nhân xấu là chuyện khác.
Đức Phật ngài dạy rất rõ Tương Ưng bộ kinh, chương Đế Thích, Ngài dạy : Ai thành tựu, chánh tín, bố thí, cùng trí tuệ, đa văn và giới hạnh, người đó không phải nghèo.
Nói về nghĩa đen, có thể họ đổi đời kiếp nay hoặc kiếp sau lúc đó chạy theo còn không kịp hít khói cũng còn không kịp. nó xa cách mình ngàn dặm.
Trong kinh nói ông Đề Bà Đạt Đa xúi vua A Xà Thế giết cha, là một vị thánh nhân, là tội nặng, rồi ổng còn chia rẽ Tăng, làm thân Phật chảy máu, nhỏ nhỏ là không kể, xúi người ta giết cha, cha là thánh nhân,
Chú giải nói: Không ai có khả năng làm cho Phật chảy máu mà chỉ có làm cho có máu bầm thôi. Không có ai có khả năng làm Phật rách da.
Với ác tâm, không ai làm vị Phật rách da, chỉ có thiện tâm thì được, ông Jivaka ổng đắc Tu Đà Hườn mà, ổng vô đảnh lễ nói "chân Thế Tôn phải lấy máu ra, thì ổng lấy dao rạch lấy máu bầm ra".

Các vị thấy Đề Bà Đạt Đa: Chia rẽ Tăng, làm Phật thương tích, thuê người hại Phật, kêu vua thả voi Nalagiri hại Phật cũng không được, giờ ổng phải đọa địa ngục trong 1 tiểu kiếp, trong hình thức chịu khổ ghê rợn: đầu bị ghim trong trần bằng sắt, chân bị ngập bằng sắt cháy đỏ chính giữa bị đâm chém, tùm lum hết, lửa đốt suốt 1 tiểu kiếp.
Nay mai ổng lên công đức mình không bì được, ổng tu gấp đôi ngài Xá Lợi Phất.
Người sanh ra quả xấu nhưng coi chừng họ hơn mình, họ sống với nhân lành.
Covid khó khăn mà họ biết chia sẻ trong khả năng của họ, biết làm phước, mỗi đêm biết xếp bằng nghĩ tưởng những mảnh đời mà thương. Là tu với Bi vô lượng tâm.
Từ vô lượng tâm là mong người ta sống với nhân lành quả lành, biết làm thiện, sống sung sướng.
Bi là mong người ta đừng bị khổ,làm ác.
Hỷ là vui khi thấy người ta được sống cho người ta trong nhân lành quả lành. Thấy người ta giàu đẹp giỏi mình vui vui theo.
Tui không nói tui nhiều tùy hỉ nhưng tui thấy chúng sanh sung sướng tui nghĩ kệ cha nó có đứa bớt khổ thì đời bớt loạn, thêm người nghèo, thêm đứa dốt, tội phạm thì thế giới nảy sinh vấn đề.
Mỗi lần đọc tin tức mà thấy đâu có tin vui vui thì kệ cha nó có đứa sướng thì thế giới bớt vấn đề.
Xả là khả năng bình thản có được từ nhận thức rằng ; Tất cả chúng sanh đều có nghiệp riêng, mình thương ai cách mấy không giúp bằng thiện nghiệp của họ, ghét cách mấy cũng không hại được bằng ác nghiệp của họ, nên không cần ái luyến, thù hận gì mà để thiện nghiệp, ác nghiệp xử họ.
Thấy mẹ đau đớn thì nghĩ, trước khi gặp mình mẹ đã có hàng tỷ đứa con khác, và trước khi gặp mẹ mình có một tỷ bà mẹ, bả có một núi tiền nghiệp không biết cái nào đang can thiệp, nếu qua được trận này bả khỏe mạnh tu hành tinh tấn thì rõ ràng có sự can thiệp của thiện nghiệp quá khứ, nếu duyên mãn thì có thể bả phải đi về chỗ khác tốt hơn, hoặc đi về chỗ xấu hơn, hoặc nếu không có duyên tu hành thì có thể tiếp tục sống để tiếp tục ác, hoặc tiếp tục tu hành tốt hơn.
Bà mất lúc này đi về chỗ tốt hơn hay đi về chỗ tội hơn thì chỉ có trời biết thôi.
Lòng bình thản từ nhận thức rằng : Mỗi loài có nghiệp riêng.
Như vậy, có những người ngay trong mùa covid vẫn có thể tu tập tại chỗ, hành hương tại chỗ. Ngay trong căn phòng đóng kín mà lòng chúng ta có thể trải ra muôn phương, trải ra cảnh giới cao đẹp của hiền thánh. Nếu tu tập yếu thì dầu chân đặt lên Bồ Đề Đạo Tràng thì mình chỉ là con khỉ vãng lai thôi.
Nếu đặt chân lên đất Phật mà tâm cơ không được thiện lương chỉ là con khỉ vãng lai thôi.
Cho nên, có người sanh ra trong quả xấu, đói nghèo, xấu bệnh nhưng nếu họ sống với chuỗi dài năm tháng bằng tâm lành cũng được xem là người giàu có, đại nhân.
3/ Trường hợp 3 - Sanh ra trong quả xấu tiếp tục tạo nhân xấu
Có thời gian thì có nhiều điểm để triển khai lắm. Vì sao ? Vì khuynh hướng tâm lý của mình.
Có người do quả xấu mà nghèo nhưng họ biết lấy đó làm động cơ động lực, biết thương người nghèo, không có lòng tích lũy, lúc bấy giờ nghèo thành động lực tích cực, biết thân, khiêm tốn, học được hạnh xả ly, buông bỏ, vì vốn dĩ mình không có khỉ gì hết, nên tu hạnh tri túc dễ, lúc bấy giờ chướng duyên thành thuận duyên cho tu học.
Nhưng quả bỏn xẻn, nghèo lại có ý tích lũy. Trong khi anh kia, nghèo lấy làm trớn, không thèm tích lũy ,ki bo thì giàu bằng ai, thôi sống cho dễ thương phải phép với bà con , con nó thích cho nó ăn, bà xã thích đôi guốc không dám mua, để dành giàu với ai, họ sống rất hào sảng, buông bỏ. Giờ ki bo thì giàu với ai ? Giờ tiết kiệm tháng được 1 triệu thì mập béo gì mà bỏ qua bao nhiêu cơ hội sống dễ thương với vợ, bà mẹ nghèo, hàng xóm, thằng bạn khó.
Thằng thứ 2 lấy nghèo làm cớ để bủn xỉn, ki bo, vắt chày ra nước, gian xảo, ti tiện, bán vợ đợ con, mãi quốc cầu vinh, … có tôi gặp người đó rồi. Lấy nghèo làm trớn để tệ bạc hơn.
Có người lấy bệnh làm trớn để tốt hơn, bỏ rượu bài bạc, cạo đầu, làm cái am, kinh kệ, thầy bà núi non, tập tành ngồi thiền. Có người lấy bệnh để ác, ai bày thuốc gì cũng uống, con này con kia cắt cổ mổ họng, sát sanh, lấy bệnh làm cớ, thù người này ghét người kia.
Tui gặp rồi. Nhắm mắt rờ là dính.
4/ Trường hợp 4. Sanh ra trong quả lành tiếp tục tạo nhân lành.
Có nghĩa là có người lấy điều kiện hoàn cảnh tốt để làm đà tiếp tục sống tốt.

Phú quý sanh lễ nghĩa, có tiền có thời gian bắt đầu chùa miểu, núi non, thầy bà tăng ni từ thiện, trẻ mồ côi người già cơ nhỡ, siêng lắm, suốt ngày vui vẻ.
Có người giàu lấy cớ để bệ rạc, càng giàu càng tệ lậu. có người tôi nghĩ họ nghèo hơn chút tốt hơn, xấu chút tốt hơn, bệnh hơn chút tốt hơn. Có nghĩa là xấu hơn chút không rắc rối vậy đâu. Đằng này nó khỏe nó giàu nó giỏi nó mới ra chuyện. Có người tui nghĩ nó cụt chân là tốt rồi.
Tôi gặp rồi, tại sao bao nhiêu người cáo phó mà tôi không gặp bà trong đó.
Chính vì nó có nên là cái họa cho người khác
Tổng chi, hôm nay nói về 4 trường hợp nhân quả
(1) Sanh ra trong quả xấu biết tạo nhân lành
(2) Sanh ra trong quả xấu tiếp tục tạo quả xấu
(3) Sanh ra trong quả lành biết tạo nhân lành
(4) Sanh ra trong quả lành tiếp tục tạo nhân xấu